

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.555 van 16 januari 2002
in de zaak A. 95.518/VII-22.755**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat R. BELDERBOSCH,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Belgiëlei 15, bus 10

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oezbeekse nationaliteit, op 14 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat R. BELDERBOSCH, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 23 november 1999 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 2 mei 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Na het feitenrelaas te hebben weergegeven, bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 augustus 2000 deze beslissing als volgt:

"(...)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er belangrijke tegenstrijdigheden zijn tussen de diverse verklaringen (DVZ, verzoekschrift dringend beroep, CGVS) van betrokkene die toelaten de oprechtheid van haar beweringen in twijfel te trekken. Zo verklaart betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze op 23 oktober 1998, na bewusteloos te zijn geslagen, weer bijkwam in het huis van haar naaister. In haar verzoekschrift verklaart ze echter dat ze bij bewustzijn kwam in de straat (p. 2). Verder verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze de jonge Oezbeken die haar bewusteloos sloegen in de buurt van haar huis tegenkwam. Op het Commissariaat-generaal (p. 2) verklaarde betrokkene echter dat het incident zich voordeed op het moment dat betrokkene trachtte een wagen te stoppen om haar naar

huis te brengen, waardoor haar verklaring dat het zich in de buurt van haar huis voerde niet meer geloofwaardig is. Vervolgens verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de naaister de politie belde. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat de naaister niet naar de politie had gebeld (p. 2). Betrokkene verklaarde ook in haar verzoekschrift (p. 2) dat de politie en de ambulance samen kwamen terwijl ze voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat de politie ongeveer vijf minuten na de ambulance kwam (p. 2). Bovendien verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze na het incident gedurende twee dagen in het huis van de naaister verbleef. Op het Commissariaat-generaal verklaarde ze echter dat haar vader haar nog dezelfde dag naar huis bracht (p. 3). Vervolgens verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze van 25 oktober 1998 tot 1 november 1998 in het ziekenhuis verbleef terwijl ze voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze niet in het ziekenhuis werd opgenomen en er niet was gebleven (p. 3). Verder verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat Ismaël de cadeaus die hij haar wou geven, na door haar te zijn afgewezen, op straat gooide. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat ze die cadeaus zelf op een plein tussen de appartementsgebouwen had gezet (p. 4). Betrokkene verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken en in haar verzoekschrift (p. 5) ook dat ze op 27 augustus 1999, toen ze naar het huis van Ismaël werd gebracht, geblinddoekt werd. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde ze echter dat ze op de achterbank moest liggen om te beletten dat ze zou zien naar waar ze reden (p. 6). Bovendien verklaarde betrokkene voor Dienst Vreemdelingenzaken enkel dat Ismaël die dag toekeek hoe de lijfwachten haar verkrachtten terwijl ze voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat Ismaël haar die dag ook zelf verkrachtte (p. 7). Vervolgens verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat op 9 september 1999 haar mond werd dichtgeplakt. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde ze echter dat ze toen een prop in haar mond kreeg opdat ze niet meer kon roepen (p. 8). Verder verklaarde ze in haar verzoekschrift dat ze die dag verplicht werd door de lijfwachten in de kamer van haar grootmoeder te gaan (p. 6). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde ze echter dat ze gedwongen werd naar de woonkamer te gaan en vandaar de gebeurtenissen moest aanschouwen (p. 8). Bovendien beweerde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de melkboer een ambulance had verwittigd aangezien ze de deur niet kwam openen. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde ze echter niet te weten wie de dokter had verwittigd en te vermoeden dat de daders het gedaan hadden (p. 9). Ten slotte verklaarde betrokkene in haar verzoekschrift (p. 8) dat haar ouders niet op de hoogte waren van het feit dat ze in Moskou was terwijl ze voor het Commissariaat-generaal beweerde dat ze wel op de hoogte waren (p. 10).

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen op fundamentele wijze aan. Het medisch attest van 25 oktober 1998 dat betrokkene voorlegt, stelt weliswaar dat betrokkene verwondingen opliep na te zijn afgeranseld maar vermeldt verder niets over de precieze omstandigheden waarin de letsels werden opgelopen.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van haar asielprocedure neergelegde documenten (werkboekje, overlijdensakte grootmoeder, diploma, afstudeerattest, geboorteakte + legalisatie van de geboorteakte, medisch attest) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.

Schending van art. 62, 1 ste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: 'De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...'.
De bestreden beslissing wordt gemotiveerd door de overweging dat er belangrijke tegenstrijdigheden zouden zijn tussen de diverse verklaringen van verzoekster.

(...)

Gezien de door de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden na analyse grotendeels schijnbaar blijken te zijn, is ze onvoldoende gemotiveerd.";

Overwegende dat de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middel betreft; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wetsbepalingen, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat uit de wijze waarop het middel is geadstrueerd blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing betwist; dat, wat betreft de tegenstrijdigheden die de commissaris-generaal heeft vastgesteld, van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig, op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat de commissaris-generaal in het huidige geval vaststelt dat een overvloed aan tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij ondermijnt; dat deze tegenstrijdigheden, die geput werden uit haar verklaringen, door de verzoekende partij niet op een aannemelijke manier worden verklaard; dat, wat betreft de verkrachting door I., niet kan worden aangenomen dat de verzoekende partij een dermate

ingrijpende gebeurtenis zou “vergeten te vertellen”; dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken haar asielrelaas op uitgebreide en gedetailleerde wijze heeft kunnen uiteenzetten; dat de tegenstrijdigheden bovendien niet kunnen worden verklaard door te stellen dat op de Dienst Vreemdelingenzaken een verkorte versie van de feiten zou zijn gegeven; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173 euro en 53 cent, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.